Насті Гречанівській

беладонна — мумія на двох
степ укрив і степ не переоре
бог укрив — хай покорує бог
піднебіння що на жінку хворе

витисне короткий ніби сік
голос череватого паперу
розкидає дзвони по росі
і церкви роздмухує як пера

паросток (це кореня плебей)
не поможе чайкою об камінь
нащо ж я визбирував тебе
з кетягів порослих вояками

нащо обізвався молодим
вилитий свинцем і булавою
огортаю як торішній дим
лагідним подобієм конвою

витікаю з арфи мертвяка
ніби не відлучений — а всує:
самота як пещена донька
знову десь під серцем капризує